

danske regering har, ikke er godt nok – men det skal jeg ikke gå længere med, for det vil være en genoptagelse af debatten fra i eftermiddags.

Men jeg vil da sige, at vi er positive over for den tanke, som ligger i beslutningsforslaget, om at få den offentlige debat ud til befolkningen, inden man fra dansk side lægger sig fast på et udspil. Derfor har vi også været med til sammen med Dansk Folkeparti at stille et dagsordensforslag, der reelt indebar, at regeringen skulle vende tilbage med et nyt forhandlingsudspil.

Peter Duetoft (CD):

For det første mener vi ikke, at man skal rutte med folkeafstemninger. De skal faktisk tages seriøst som et instrument, og det mener vi ikke de bliver i denne sammenhæng.

For det andet har vi det synspunkt i modsætning til fru Annette Just, at den danske befolkning faktisk godt kan diskutere politik uden at have en folkeafstemning tre uger forude.

Og da de to argumenter er så hårdtslående, synes vi nok, at vi kun kan komme til én konklusion, og det er, at vi selvfølgelig ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

I betragtning af det fremskredne tidspunkt forstår jeg selvfølgelig de korte ordføreriudlæg. Det har naturligvis ikke noget med forslaget at gøre, men har alene noget med det fremskredne tidspunkt at gøre.

Jeg vil først og fremmest sige tak til dem, som har støttet forslaget.

Dernæst kunne man jo til regeringens holdning om at afvise forslaget sådan fuldstændig og meget let spørge, hvornår regeringen så egentlig tænker sig folkeafstemninger. Hvis nu udenrigsministeren havde slået lidt mere igenem i regeringen, så kunne man nemlig have forestillet sig, at udenrigsministerens tidligere Hindsgavlseminar, som netop gik ud på, hvordan man moderniserer folkestyret gennem hypigere anvendelse af folkeafstemninger, også havde fundet udtryk i de bemærkninger, regeringen havde til beslutningsforslaget her i dag.

Det oplevede vi desværre ikke, og man kan jo tage det som udtryk for, enten at udenrigsministeren personlig har skiftet holdning, eller at udenrigsministeren ikke har opbakning i regeringen for de holdninger, som udenrigsministeren rent personlig har givet udtryk for.

Lad mig sige til den socialdemokratiske ordfører, hr. Ove Fich, at jeg forstår, at hr. Ove Fich

ikke skal tages så alvorligt, når hr. Ove Fich udtaler sig til dagspressen. Jeg har tidligere i dag benyttet lejligheden – og gør det jo selvfølgelig gerne igen – til at citere hr. Ove Fich fra Berlingske Tidende af 16. august 1995, hvori hr. Ove Fich gør det klart, at det jo netop først er, når danskerne skal hen og stemme, at de egentlig får den rigtige debat og tager stilling til spørgsmålene.

Det var jo også dette forslag en anledning til: netop at tage det udgangspunkt, som hr. Ove Fich gjorde i den nævnte artikel i Berlingske Tidende, hvor hr. Ove Fich kom ind på, at kun gennem at spørge den danske befolkning fik man befolkningen til at engagere sig i disse her spørgsmål.

Og når et af hovedproblemerne omkring EU jo er, at vi ikke får inddraget befolkningen nok i debatten om, hvad Danmark skal mene ved den kommende regeringskonference, kunne man have forestillet sig, at hr. Ove Fich havde gjort sig nogle tanker på baggrund af de mange markeringer, hr. Ove Fich har gjort i hvert fald i dagspressen. Men hr. Ove Fich mener måske ikke, at de tanker skal bringes her ind i Folketingssalen.

Mere overraskende er det, at SF fuldstændig afviser forslaget, for sagen er jo, at SF er i den situation – uden at jeg i øvrigt skal kommentere SF's situation, det gør SF naturligvis bedst selv – at SF ikke har del i det danske oplæg. SF har ikke lavet et forlig med regeringen om det danske oplæg til regeringskonferencen. SF har valgt at sige nej til dette udspil, fordi SF ikke finder, at partiet har fået tilstrækkelige indrømmelser, og mener, at regeringen er på vej væk fra Edinburgh-Aftalen, skønt SF jo havde fået indført, at Edinburgh-Aftalen skulle være udtryk for en helt ny og langsigtet dansk politik.

Når SF altså har den holdning, at man på afgørende områder er på vej væk fra det grundlag, som danskerne stemte om i 1993, synes jeg, det er paradoksalt, at SF ikke ofrer blot to minutters tid på at tænke på, om man så bør spørge befolkningen, om befolkningen er med på den glidebane, som regeringen ifølge SF selv er gået ud på. Men det synes man altså ikke fra SF's side, og det må vi andre jo så tage til efterretning. Det kan måske skyldes, at SF ikke helt så helhjertet går imod regeringens oplæg, eller andre ting; det må SF jo selv redegøre for.

Når vi har fremsat dette forslag om en folkeafstemning forud for regeringskonferencen, er det selvfølgelig med den historiske erfaring, vi